

et Beløb for hver Vurdering (f. Eks. 50 Øre til [hver Vurderingsmand] — hvilket maaske vil blive en lille Spore til at faa alting med ved Omvurderingerne —, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Hovedsagen er, at ogsaa Vurderingsmændene paa Landet virkelig faar et Vederlag for deres Arbejde.“

Det var dette, jeg gerne vilde pointere. Jeg forstaaar aldeles ikke, hvorfor Vurderingsmændene paa Landet, som har et lige saa stort Arbejde hjemme som Vurderingsmændene i Købstæderne, intet Vederlag skal have for deres Arbejde. Hvis der fandtes en Hjemmel til det, kunde de faa et saadant Vederlag, men jeg kan ikke se, at der i § 13 findes nogen som helst Hjemmel til at give Vurderingsmændene i Landdistrikterne noget Honorar for deres Arbejde. Jeg vil derfor meget anbefale, at det under Nr. 7 stillede Ændringsforslag vedtages.

Vejstrup: Under Sagens første Behandling tillod jeg mig at gøre opmærksom paa, at der i § 4 er to Stykker, som kunde synes at staa noget i Modstrid med hinanden, eller i alt Fald er det ikke ganske klart, hvorledes de skal forstaaes. I Lovforslagets § 4, 1ste Stykke, hedder det, at „Dersom i Ejendomme, der udelukkende benyttes til Beboelse, den aarlige Lejeværdi af hver enkelt Lejlighed ikke overstiger 75 Kr. paa Landet undtagen Gentofte Kommune, 150 Kr. i Købstæderne samt Marstal og Gentofte Kommune og 225 Kr. i København og Frederiksberg, fritages disse Ejendomme for Ejendomsskyld,“ og i § 4, 4de Stykke, staaar der, at „der ydes alle andre Ejendomme, naar de er forsynede med Driifts- eller Beboelsesbygninger, et Fradrag i Vurderingssummen af 2,800 Kr.“ Spørgsmaalet har været rejst indenfor Udvalget og har været drøftet ret flittigt, og den almindelige Opfattelse, eller jeg skal maaske sige: den almindeligste Opfattelse indenfor Udvalget er den, at naar en Ejendom først har faaet sit Fradrag af 2,800 Kr. — hvad jeg maa antage, at efter denne Bestemmelse enhver Ejendom maa faa, som betragtes som Hovedejendom —, saa vilde det, hvis der hørte smaa Ejendomme, f. Eks. Lejehuse, ind under en stor Ejendom, ikke være gør ligt, at disse samtidig fik et Fradrag i Henhold til Lovforslagets § 4, 1ste Stykke, og ligeledes vilde det ikke være rigtigt at give Lov til at undlade at benytte sig af Tilladelsen til at fradrage de 2,800 Kr., hvis der kunde være Fordel derved, og i Stedet for benytte sig af Bestemmelsen i § 4, 1ste

Stykke. Jeg forstaaar altsaa Paragraffen saaledes, at for alle Ejendomme skal der fradrages 2,800 Kr., men i det Øjeblik, der er Ejendomme, der ikke kan betragtes som selvstændige Ejendomme, vil man ikke kunne fradrage i Henhold til § 4, 1ste Stykke. Det har, som sagt, været drøftet stærkt indenfor Udvalget, og jeg kan maaske sige, at Sagkunds kaben indenfor Udvalget har været af den Opfattelse, at det vilde være ganske ugør ligt, at en Mand fik Fradrag i sin Ejendomsskyld i Henhold til begge Stykker i bemeldte Paragraf. Jeg er ikke saa ganske sikker paa, at det er Forholdet, men jeg rejser altsaa Spørgsmaalet, fordi jeg gerne vil have Klarhed derover. Jeg har ikke stillet Ændringsforslag, fordi, som sagt, Sagkunds kaben indenfor Udvalget var enig om, at noget saadant ikke kunde lade sig gøre, og i saa Fald var det jo unødvendigt at stille eller vedtage Ændringsforslag.

Bojsen: Med Hensyn til Spørgsmaalet om Vurdering af Jorden indtager jeg et andet Standpunkt end mine Meningsfæller; jeg maa i dette Punkt stemme sammen med Mindretallet, og jeg skal ganske kort begrunde hvorfor. Dette at vurdere Jord har i de sidste to—tre Hundrede Aar her i Danmark været anset for en meget vanskelig Opgave, saa vanskelig, at man har maattet indrette en hel Skole for at fremkalde sagkyndige paa dette Omraade, nemlig alle de Landinspektører, vi har her i Landet. Deres Opgave har jo været dels at opmaale vort Land, dels at vurdere Jorden. Hele denne Institution har nu virket i hundrede Aar. Da vi indrettede den første Matrikel — man kan jo gaa tilbage til de ældre Matrikler, men jeg tænker paa det, vi plejer at kalde den nye Matrikel —, kostede det henved 30 Aars Arbejde og meget betydelige Udgifter. Den Gang fik man Landmaalere og Landinspektører til Hjælp, siden den Tid har der for at holde denne Jordvurdering og holde den paalideligt i Gang ved Udstykning ved alle Lejligheder været tilkaldt særlig sagkyndige, Landinspektører, for at fastsætte Taksten paa Jorden. Som man ved, har vi 24 Takster, og det er slet ikke saa let for en ukyndig, som ikke er øvet deri, at bestemme, hvilken Takst de forskellige Stykker Jord skal have. Nu foreslaar man i dette Forslag at komme overordentlig let udenom hele dette store Arbejde, som fire—fem Slægtled har lagt deres Kræfter i, idet man blot overlader til tilfældige Vurderingsmænd at tale lidt med Ejeren derom. Man tænker slet